

7 Nisan

Ölmek için güzel bir gün değil. 7 Nisan'da aşık olur insan, sever, çiçek-böcek şiirleri yazar, gecesinde mehtapta kumral bir kadınla öpüşür, gündüzünde yağmura yakalanır, hayat gibidir 7 Nisan, bulutlu ve rüzgarlı. Ölümez ama, ölünmemelidir.

Sabah yine erken kalktım, kahvaltı niyetine sigara ve şekersiz kahve. Huzur vermeyen gecenin gücünü sağdığı bedenimi uyandırmak zihnimi uyandırmaktan daha zor artık. İnsan en çok sabahları farkına varıyor yaşının. Akşam olduğunda, eski günler geri döndüğünde ben de arkadaşlarıma, yitmiş gitmiş, unutulduğu bile unutulmuş arkadaşlarıma geri dönüyorum ama sabahları...Hiç biri yanımda olmuyor. Yaşlandığımı, çocukların korktuğu bir dinozor olduğumu o zaman anlıyorum.

İlk vasiyetnamemi yazdığım günü hatırladım. 29 yaşındaydım. Bir gece aniden uyanıp *ya bugün ölürsem ve kitaplarımı satarlarsa* diye bir korku duymuştum. Ölümden değil, kitaplardan ayrılmaktan. Öldükten sonra bile o kitapları okumak niyetindeydim.

İnsanın gençken kurduğu ölüm hayali bile sahte oluyor. Ölüm bile anlamını değiştiriyor zaman içinde. Gençken bir macera, kimsenin nasıl olduğunu anlatamadığı bir tecrübe gibi geliyor, yaşlandıkça ölüm de herşey gibi eskiyor. Gençken insanın çevresindekilerden birinin ölümü dünyanın sonuyken, yaşlandıkça Tanrı'nın zevksiz bir şakasına dönüyor ölüm.

Hayat da hakeza.

Genç bir yazarın kendisiyle barışmasıydı yazdığım o vasiyetname. Ruhumu teslim edebilirim artık Tanrım, elimde işte seninle ve verdiğin fırsatla yaptığım son mukavele. Çok sövmüştüm sana ama bağışlıyorum seni. Ne de olsa Tanrı'sın, bağışlanmayı hakediyorsun.

Sonradan daha çok sövdüm. Her gün hayatla beraber ölümü de eskitti. Eski canlılığı kalmadı, korkudan, Lucretius'tan, Zen'den, *Ey tatmin olmuş nefisten*, sonu korkuyla beklenen o cinayet hikayelerinden ve onları yazmaktan bıktığım gibi ölümden de bıktım.

Geçen gün bir gazeteden arayıp ödül vereceklerini söylediler. Bilmemne yazını ödülüymüş. Bir de röportaj yapmayı düşünüyorlarmış. Yine kendine saygılı süsü veren cadaloz bir gazeteciye gönderip, günümü delik deşik edecekler. *Hayır kardeşim, ödülünüz sizin olsun. Benim şimdi ölmem lazım.*

İşte kafamdaki karıncalanma yine başladı. Beynimin kıvrımlarında yuva yapmış karıncalar, hatıralarımı, zevklerimi, hayatımın tüm anlamını karanlığa götürüyorlar. Her saniyesine nefes tükettiğim hatıralarımı durmadan dinlenmeden karanlığa taşıyorlar. Tutmak elimde değil onları, karıncaları kim yakalayabilir. Birini tutsam diğerleri yollarına devam eder.

İnandığım zamanlarda secdede ölmek istemiştım. Annemin karnında geçirdiğim aylardaki duruşuma benzer bir duruşla terkedecektim hayatı. Geldiğim gibi gitmekti amacım. Sonra öyle ölenlerin büyük ölçüde yüksek tansiyonun başaşağı durunca beyin kanamasına yol açmasından öldüğünü öğrendim. Hiç bir büyüsü kalmadı. Secde gitti, tansiyon geldi, kahrolsun bilim.

Tansiyon geldiğinde başımdaki bu sıcaklığı açıklamakta kullandım. Herkes sağlığımdan, kendime dikkat etmemden, benim kendilerine lazım olduğumdan bahsediyordu. Kendilerine lazımdım, onun için tatsız hayatın olan baharından da vazgeçmem gerekti. Kendime lazım olmadığım halde, neden perhizi benim yaptığımı bir türlü çözemedim.

Sonra o intiharlar geldi. Hypathia'nın derisini yüzdükleri istiridye kabuklarıyla bileğimi kesmek istedim, deniz kabuğu kör çıktı. İlaç aldım, o içirdikleri siyah şeyin ölümden kötü olduğu görüp vazgeçtim. Kendimi asmak çok banal, bir köprüden atlamak fazla işlenmiş, bir araba kazası fazla rastgele geldi.

Ya intihar ettiğimi değil de, kazada öldüğümü yazarlarsa...

O zamanlar hemen her gün intihar mektubu yazardım. Her sabah, son yazım olacakmış gibi bir yazı yazıp, sonra bir önceki gününkünden daha güzel bir intihar mektubu yazmaya çalışırdım. O devir de ölmediğime pişman olacağım bir aşkla sona erdi. İntihar mektuplarını artık onları hiç bir zaman okumayan bir kumrala aşk mektubu olarak yolluyordum.

İntihardan da vazgeçtim, bana yazmak için yeni bir soluk veren aşktan da. İnanmak için fazla akıllı, inanmamak için fazla duygusaldım, eskilerin masalları da bir işime yaramıyordu artık. Etraftaki kadınlar oyuncaklaşmış, şöhretin verdikleri doğal hale gelmiş, arkadaşlarım birer ikişer gitmeye, ben de hepsinin arkasından intihar mektuplarında edindiğim tecrübeyle yazılar yazmaya başlamıştım.

Altmış senelik ömrün sonunda, yirmili yaşlarımda hayal ettiğim her şeyi kazandıktan sonra vasiyetnamemi yeniden yazdım. Ölümle yeni bir barış, Tanrı'yla yeni bir anlaşma. Adımı insanların meşhur isimleri yazdıkları kitaplara yazdıran Tanrı'yla, o ismin orada uzun zaman kalması karşılığı bir anlaşma yapmaya çalıştım.

Biyografimde en verimli dönem diye adlandıracakları dönem de bu dönemdir. Yeni bir yazma aşkı, artık kimsenin ne yaptığımı sormadığı bir hayat ve insanların sıkıcılıklarından kaçış...Sonsuzluğu yazıyordum, dergilerde, gazetelerde adımın başına yağlı sıfatlar geliyor, insanlar kitaplarımı okumakla entelektüel, okumamakla cahil, hakkımda tez yazmakla doktor oluyorlardı.

Sonsuzluk da ölüm gibi eskimeye o zaman başladı. Tanrı'nın yaptığım anlaşmaya sadık kalmayacağını beynimdeki ilk karıncalanmayı hissettiğimde anladım. Sol tarafım benden kopmuş, beni taşıyan bağım ceset haline gelmiş, beynimi dolduran kan yazmama engel oluyordu.

Cümle kurabiliyor, ancak cümlelerimi yaşayamıyordum. Tanrı kelimeleri bırakmış, anlamları almıştı. Kurduğum cümlelerin mürekkep lekelerinden fazla anlamı kalmadı. Hayatımı adadığım kelimelerin nasıl unufak olduklarını gördüm. İnşa etmek için bir ömür harcadığım isminin de o kelimelerden farkı kalmadı. Resim ve müzik çekilince sahne yaşanmaz oluyor.

Son arzum yazarken ölmektir. En azından bunu çok görmezdi Tanrı herhalde bana. Elimin ölümle yazının er meydanı olmasını istedim.

Logos spermatikos gebe bırakan söz...Söz gebe bıraktığı gibi öldürebilir mi bilmiyorum. Eğer öldüren

bir söz olsaydı bildiğim, onu şuraya yazar, okuyan herkesi ölüm kardeşim yapardım. Aynı anadan doğmuş kardeşler gibi, aynı yazıdan ölen kardeşler...

Son cümlem çok bayağı olacak: Her şey bu kadar mıydı?